Anul VII. Nr. 19 — Inscris în registrul publicaţiunilor sub No. 25|1938 la Tribunalul Arad. — 2 pagini: 2 lei — Duminecă 6 Octombrie 1940

Ardealul

Jurământul Moţa şi Marin

Jur în faţa lui Dumnezeu,
În faţa jertfei voastre sfinte pentru Hristos şi Legiune,
Să rup din mine bucuriile pământeşti,
Să mă smulg din dragostea omenească,
Şi pentru învierea neamului meu,
În orice clipă
Să stau gata de moarte.
Jur

Redacţia şi Administraţia: Arad, Str. G. Popa No. 9 | Director: Teodor Reculescu — Prim Redactor: Dimitrie Hedeş | Abonamente: 1 an: 200 Lei; Autorităţi 1000 Lei; Mari industrii 2000 Lei anual.

Rânjind din umbră

Canalia iudaică s'a retras în bârlog, lovită în creştet de pumnul legionar, pentru a mai conspira, pentru cea din urmă dată, înainte de a crăpa în ea duhul de fiară şi fiere. Din când în când, bestia apocaliptică rânjeşte înspăimântată, mârâie şi scoate ghiara ca să încerce vremea de afară. Afară e însă liniştea de dinaintea furtunii. De aceea, înşelându-se pe sine, încearcă mai mult. Ispiteşte mai mult. Scoate laba păroasă mai mult. Dar, ca s'o ferească de sabia judecăţii neîndurate, o scoate împlatoşată. Încearcă focul cu cleştele. Ca până acuma, ca totdeauna. Şi unii, slabi de înger, cad în faţa ispitei. Se lasă seduşi, împinşi spre foc, spre sabie. Iară focul arde şi sabia taie. Pe vinovaţi. Nu însă pe uneltele nenorocite. Acestea vor fi despărţite de laba uneltitoare, puse la locul lor, iar laba arsă şi retezată.

Dar să vorbim răspicat.

De o parte capitalismul izraelit strânge, cu şurubul său câinos, ciolanele descarnate de foame ale proletariatului stors până în măduvă, vlăguit, înşelat de vinul dreptăţii.

De altă parte, nenorociţii de comunişti, se sbat, şoptesc, insinuează, îndeamnă pe cei flămânziţi cu scop criminal, pe cei exploataţi în chip bestial, pe cei cărora li se pare că aierisirea ţării, purificarea neamului, aşezarea dreptăţii, îndreptarea relelor se face prea încet.

Ici scumpirea articolelor de primă necesitate; colo dispariţia de pe piaţă a altor articole. Valută streină, aur, prin toate se încearcă fraudarea.

Răspunsul va veni. La timp şi neîndurat. Poate încet, dar cu socoteală.

Cei care aţi luptat 13 ani; cei care aşteptaţi de 20 ani, mai aveţi „niţică răbdare", căci nu desamăgirea vă aşteaptă, ci satisfacţia.

Prima fereastră s'a deschis spre aer şi soare.

Primul pas spre plinirea celei mai adânci iubiri faţă de toţi cei obidiţi, se profilează pe bolta legionară a ţării.

~~Descifraţi-i liniile, iubiţi cititori,~~ în încordarea ce-o fac legionarii, ce o face ţara pentru lucrarea de „ajutor legionar".

Dimitrie Hedeş.

Cine poate cânta...

„...Pentru a putea să cânţi, îţi trebue o anumită stare sufletească. O armonie în sufletul tău. Cel ce merge să fure pe cineva, acela nu poate cânta. Nici cel ce merge să facă o nedreptate. Nici cel al cărui suflet e ros de patimi şi de vrăjmăşie faţă de camaradul său. Şi nici acela al cărui suflet e sterp de credinţă.

De aceia, voi, legionari de azi sau de mâine, de câte ori veţi avea nevoie de a vă orienta în spiritul legionar, să vă reîntoarceţi la aceste patru linii de început, care stau la baza vieţii noastre. Iar cântecul vă va fi un îndreptar. De nu veţi putea cânta, să ştiţi că este o boală care vă roade în adâncul fiinţei voastre sufleteşti, sau că vremea v'a turnat păcate peste sufletul curat: iar dacă nu le veţi putea vindeca, să vă daţi deoparte şi să lăsaţi locul vostru celor ce vor putea cânta".

Din cartea „Pentru legionari" a Căpitanului.

Cuvânt către sectari

Mai deunăzi, o poruncă a stăpânirii care, potrivit Sfintei Veşti Bune, este dela D-zeu, orânduia închiderea bisericilor sectare din ţară. S'a revenit, credem provizoriu, cu o altă poruncă şi s'au redeschis. Nu ştim ce are de gând cârmuirea şi nu ne îngăduim a-i da sfaturi.

Ştim altta însă, că sectele, adecă legile noui, credinţe noui, îmbucătăţesc ceea ce are neamul nostru mai preţios şi care ar trebui să fie mai unitar, mai închiegat, mai de nepătruns, mai stâncă, duhul său, pe care-l are dar sfânt dela Ziditor şi cu care se va întoarce înaintea Lui, spre a se înfăţişa la Judeţul de apoi. Însă cu duhul fărămiţat nu te poţi înfăţişa decât spre osândă. Căci să ne întrebăm: Care dintre multele bisericuţe sectare va aduce cu sine mântuirea, dat fiind că nici una dintre ele n'are fixat ca rost al său o lucrare de mântuire întemeiată pe esenţa adecă pe sâmburele Adevărului evanghelic, ci pe porunci biblice decurgând din acest Adevăr. Care este Adevărul, esenţa, sâmburele? Este acel mănunchiu de condiţii ce se cer Neamurilor pentru a intra în Împărăţia lui Dumnezeu, la Judecata de Apoi. Ca din iubire să fi hărănit pe cel flămând, să fi adăpat pe cel însetoşat, să fi cercetat pe cel închis şi pe cel bolnav, şi aşa mai departe. Nu te va întreba nimeni câte rugăciuni ai rostit dupăce intenţionat ai păcătuit, nici dacă ai fost botezat sau nu la maturitate, nici dacă ai ţinut Sâmbăta în loc de Duminecă, nici dacă ai mâncat carne de porc, şi altele. Sau dacă ţi-ai făcut cruce ori ba, dacă ai cinstit icoanele sau ba, căci toate acestea sunt semnete din afară ale credinţii, ritualuri. Repetăm: ceea ce se cere, sunt faptele iubirii de oameni şi credinţa.

Acestea se pun în cumpănă la Judecata de apoi.

Credinţa este pomul mântuirii, petale pomului sunt ritualurile, rodul pomului îl formează iubirea de oameni cu faptele decurgând din ea. Acesta este pomul vieţii veşnice.

Deci zicem că neamurile se vor mântui. Şi întemeiem aceasta susţinere pe următorul text din Cartea Vedeniilor Apostolului Ioan, marele limpede-văzător în viitor, căci lui i s'a deschis cerul şi viitorul. „Cetatea n'are trebuinţă nici de soare, nici de lună ca s'o lumineze; căci o luminează slava lui Dumnezeu şi luminătorul ei este mielul."

„Neamurile vor umbla în lumina ei şi împăraţii pământului îşi vor aduce slava şi cinstea lor în ea".

Ziua Judecăţii trebuie să ne găsească pregătiţi, „cu candelele aprinse" ca pe fecioarele cuminţi şi veghind şi rugându-ne mereu", cum ne învaţă Sfântul Apostol Petru.

Or, dacă noi în loc de a ne pregăti un suflet unitar, încărcat de rodul iubirii de aproapelui, ne certăm şi ne pismuim, bisericuţă pe bisericuţă, desigur că nu ne vom mântui ca neam.

Fraţi Români sectari,

Sunt atâţia dintre voi pe care minunea legionară v'a atras spre ea. Mai faceţi un pas spre a vă reîntoarce şi în sânul Sfintei Biserici strămoşeşti, pentru a ne găsi unitatea perdută. Pe cât pot, mă reţin a susţine că sectele ar avea adâncuri rele, deoarece se întemeiază tot pe Cartea Sfântă, însă spargerea unităţii neamului este ceea ce le face periculoase ţintei acestui neam. Şi vor oare sectarii, să fie ei cozile de topor ale nimicitorilor codrului românesc. Şi în biserica Ortodoxă vă veţi găsi mântuirea deodată cu aceea a mult încercatului şi a întregului neam românesc. Căci nici voi nu puteţi susţine, cu mâna pe inimă, că biserica veche, românească este rea, mai rea decât sectele. Poate dimpotrivă.

Noi deci, nu ne putem prezenta desbinaţi nici înaintea lui Dumnezeu, dar nici înaintea oamenilor, căci ne pierdem, ne înghit.

Ştiţi şi voi că atunci când o oaste e împărţită în mai multe grupe deosebite, poate fi mai uşor, ba este chiar sigur, învinsă...

Jidanii, franc-masonii, ungurii şi toţi duşmanii noştri de ieri şi de astăzi, au încurajat întotdeauna, au sprijit unii chiar cu bani, pe sectari. Nu dă asta de bănuit românilor sectari? Nu se întreabă de ce? Desigur ca să spargă unitatea granitică a neamului, ca apoi să ne poată răpune mai uşor şi mai sigur. Unitate sufletească înseamnă, lipsa oricăror deosebiri în simţire. Or, altfel simte faţă de neam şi vecinicie, românul sectar, decât românul ortodox sau unit. Pentrucă alta îi este creşterea duhovnicească. Sunt printre sectari atâţia „fraţi" predicatori jidani. Toţi aceştia pot ei oare creşte suflete româneşti, în vederea idealului neamului? Nu pot, fiindcă sunt streini de sufletul neamului, şi de aceea ei vor creşte suflete strâmbe. Aşa cum le-a crescut şi şcoala franc-masonică, pe cele încredinţate ei. Lupii aceştia îmbrăcaţi în piele de oaie, au, fiţi siguri, gânduri rele faţă de sufletul naţiei.

Printre primele măsuri adusee de legionari, este cea a oprelişţii sectelor. De ce? Din ură? Fiţi siguri că nu. Din contră credem că ei au văzut adevărul aşa cum îl vedem noi, şi au luat această măsură pentru a feri neamul de un mare rău, acela al desbinării. Este o măsură luată din iubire faţă de neamul din care sectarii fac parte cu sângele, cu sufletul lor. De aceea credem, că nici ei nu sunt nepăsători, că neamul lor se mântuie sau nu. Că neamul trăieşte sau este răpus de duşmani. Că copiii lor vor avea o ţară „frumoasă ca soarele sfânt de pe cer" sau vor fi slugi streinilor.

Au auzit şi ei de miile de mucenici ai neamului în trecut, pentru credinţă şi neam; în trecut şi în zilele noastre. De cele legionare din zilele noastre mai ales nu se poate să nu fi auzit. Toţi aceştia, ce cred dânşii, că de ce au murit? Au murit pentru unitatea neamului şi pentru mântuirea lui. Ce fel de oa-

(Continuare în pag. II-a)

Pentru a intra în Legiune

Într'una din circulările pe care le-a adresat legionarilor, Căpitanul spunea că în Legiune „Nu poate intra cel ce nu are capacitate de dragoste. Poţi avea toate calităţile, nu poţi fi primit în această familie legionară dacă paşii tăi nu au fost mânaţi aici de dragoste. Şi nu poţi rămâne dacă dragostea ta nu mai funcţionează, tu devenind un element de discordie şi neînţelegere".

Prin urmare, prima condiţiune pusă celui ce doreşte a deveni legionar, este să fie cum s'ar zice un „om de inimă". Acesta este un lucru esenţial, căci în Legiune atât disciplina cât şi libertatea sunt întemeiate pe dragoste, — legionarul acceptă din dragoste să fie disciplinat, nu din ordin, nu de frică. Jertfele cari s'au adus pentru Mişcare, din dragoste au fost aduse şi în aceasta constă forţa Legiunii.

Legionarul poate fi schingiuit, martirizat, trupul legionarului poate fi distrus, dar sufletul lui niciodată. Martirii sunt legaţi de legionarii în viaţă prin dragoste. Este ceea mai puternică legătură, pe ca[illegible] o forţă a pământului nu o poate desface.

Cu timpul legionarul, în urma educaţiei pe care o primeşte în cuibul din care face parte, ajunge la acel grad de perfecţiune sufletească, încât nu mai poate să urască, nu va simţi niciodată dorinţa răzbunării.

Sunt însă mulţi dintre aceia cari nu cunosc Legiunea şi formai din această cauză confundă noţiunea de „răzbunare personală", adică pentru nedreptăţile suferite de legionari ca oameni, cu necesitatea, cu datoria de a se aplica pedepse drepte celor cari au păcătuit în contra Legiunei sau în contra ţării. Deasemeni, neiniţiaţii socotesc că toţi aceia cari azi se îmbulzesc la poarta Legiunei vor putea pătrunde în incintă. Să nu se amăgească nimeni. Legionarii au avut întotdeauna spiritul de observaţie foarte desvoltat; ei cunosc atitudinile adoptate de nelegionari în toate împrejurările, iar dacă astăzi nu bruschează pe cei ce cred că şi în Legiune sunt posibilităţi de căpătuire, nu înseamnează câtuşi de puţin că aventurierii vor putea ateriza în rândurile Mişcării. Dacă, prin imposibil, unul dintre aceştia ar reuşi totuş să se strecoare şi să ajungă chiar în rândurile din faţă, dacă i s'ar încredinţa prinurmare o misiune, nenorocitul şi-ar blestema soarta şi minutul când s'a aventurat pe căile spinoase ale Legiunei. Pentrucă cel care se hotăreşte să intre în Legiune, se hotăreşte la jertfă, la muncă aspră, iar nu la huzureală sau la comoditate. Căpitanul a spus: „Jertfa nu se cere înapoi". Aşa dar, faptul că aduci astăzi o jertfă, nu-ţi dă dreptul mâine la o despăgubire. Sunt oameni cu o anumită mentalitate, cari nu pot concepe lucrul acesta. Pentru [illegible] deapsă ar fi să li se facă loc între legionari. Atitudinea aceea morală, cu aerul prea ozonat, i-ar ameţi, i-ar face să se răstoarne ca nişte păpuşi de zdrenţe.

Aceasta este raţiunea pentru care individul, ca să poată deveni legionar, este supus unui aspru examen. Mulţi dintre cei din afara Legiunii au trecut acest examen în timpul prigoanelor. Dar mai sunt între paşnicii cetăţeni ai României oameni integri, oameni al căror suflet este din aceeaşi plămadă cu al legionarului. Examenul lor va fi rezultatul muncii pe care o vor depune pentru Ţară.

Legiunea crede că şi păcătosul se poate îndrepta. Bineînţeles numai după o muncă perseverentă şi după o purtare exemplară şi de lungă durată. Dar mai este o categorie de cetăţeni: a acelora cari, deşi sunt oameni de caracter, împrejurările i-a aşezat alături de cei păcătoşi. Aceştia, în conştiinţa lor nu se ştiu vinovaţi cu nimic şi ar dori ca spiritul de dreptate de care este animată Legiunea să-i reabiliteze, mântuindu-i de năpasta ce s'a abătut asupra lor. Ei bine, selecţionarea aceasta va fi cea mai anevoioasă, pentrucă trebue făcută cu deamănuntul, ca nu cumva neghina să se strecoare alături de grâu în rândurile Mişcării. Pentru aceasta, în momentul de faţă, când sunt atâtea probleme urgente de rezolvat, nu este timp. Cei buni cu adevărat vor înţelege şi nu se vor jelui pe toate drumurile, ci vor aştepta cu încredere şi cu răbdare ziua reabilitării. Legionarii au aşteptat treisprezece ani ziua dreptăţii. Şi cu cât treceau anii mai mulţi, cu atât încrederea în steaua dreptăţii devenea mai puternică.

Prin suferinţă omul de caracter se purifică şi se întăreşte.

Pasivitate condamnabilă

Oridecâteori voim să aducem o îndreptare a modului de gândire şi activitate, ne îndreptăm cercetările în trecut, din ale cărui greşeli, formulăm situaţia prezentă sau viitoare, ca bazaţi pe experienţe să avem siguranţa necesară.

Dacă cercetăm trecutul şi dacă ne amintim de modul cum era condus poporul nostru, vom constata că numai o mică parte din naţiunea românească lua parte la conducerea statului, restul era pasivă. Nu se interesa de modul de comportare a celor ce stăpâneau destinele neamului. Aceştia, fără controlul nimănuia ademeniţi de bani, de câştiguri uşoare şi apoi încărcaţi de avuţii, au dus ţara spre peire. Cunoaştem cu toţii situaţia şi o simţim, deci nu mai scormonim rănile deschise. Un adevăr se impune: *azi nu mai putem rămâne în pasivitate.*

Mişcarea legionară are în mână destinele patriei noastre. Este cunoscut tuturora, că spre deosebire de guvernele regimurilor politice trecute, Mişcarea Legionară nu cere nimănuia să facă forme de înscriere în rândurile ei, *căci nu forma este partea importantă, ci munca cinstită şi împlinirea îndatoririlor noastre faţă de Stat, familie şi semenii noştrii, cu toată corectitudinea, blândeţea şi demnitatea.* Membri ai Mişcării Legionare devin prin urmare, toţi aceia cari respectă această linie de conduită. Dar deoarece forţele răului sunt mari, iar zvârcolirile netrebnicilor pot sminti pe mulţi, toţi cei corecţi şi buni *să lase la o parte modestia sau unele atitudini de pasiviate.* Lupta e în toi şi toţi cari rămân nepăsători ajută duşmanilor. *Azi se impune ieşirea din pasivitate şi alipirea la lupta cea dreaptă a Mişcării Legionare.*

Pentru pregătirea indivizilor este unica familie: cuibul. Aici se face educaţia şi întărirea sufletească în vederea marelui legământ de legionar. Este ştiut [illegible] cu miile, că legionarul este legat cu viaţa de reuşita Mişcării Legionare, care urmăreşte *Biruinţa deplină, adecă Românul să fie stăpân în ţara lui, iar ţara să fie condusă cu înţelepciune şi omenie, iar fii ei să se iubească întocmai ca fraţii.* Un astfel de ideal se impune a fi urmărit de toţi Românii. Tot acela ce nu luptă pentru realizarea acestui ideal, este duşmanul patriei.

Aurel Tripon

Comandamentul Legionar Arad

Roagă pe doamnele şi pe domnii cari s'au oferit şi mai voesc să se ofere a ajuta la organizarea Serviciului de asistenţă a populaţiei sărace, să fie prezenţi Sâmbătă 5 Octombrie crt. ora 6 (18) în sala mare a primăriei municipiului Arad, când se va fixa modul de activitate definitiv.

ŞEFUL JUDEŢULUI

Bătălia „Ajutorului legionar"

Bătălia ajutorului legionar este prima mare desamăgire a acelora care credeau că legionarii, odată ajunşi să conducă ţara, se vor gândi să se pricopseească peste noapte, primind posturile cele mai bine plătite.

Ori iată că legionarii, după numai câteva zile dela preluarea conducerii statului, desfiinţează câştigul peste puţinul care este strict necesar legionarului pentru a trăi modest, ca ori care sărac.

Bătălia fondului „Ajutorului legionar" va cere dela toţi cei cu venituri să dea ceea ce vor avea în plus deste strictul necesar, adică fiecare să-şi păstreze pentru sine atât cât este necesar legionarului ca să trăiască, iar cu restul să ajute pe cei săraci şi pe fraţii noştri refugiaţi. Aceştia îşi caută cu disperare un adăpost pentru iarnă şi o bucată de pâine.

Legonarii se oferă singuri să-le aducă aceste daruri mari în zilde dureroase prin care trec refugiaţii.

Prin fapta lor, legionarii respectă una din poruncile testamentului Căpitanului, adică legea ajutorului reciproc:

„Ajută îţi fratele căzut în nenorocire. Nu-l lăsa".

Bătălia aceasta, întrecerea legionarilor de a se arăta fiecare mai vrednic ca să dea şi să adune pentru fondul fraţilor în strâmtoare, va fi un spectacol unic, care va pune în uimire şi pe cei mai neinduplecaţi duşmani ai Legiunii.

Se va vedea cum ştiu legionarii să rezolve problema moţilor, refugiaţilor şi a tuturor Românilor năpăstuiţi, nu prin legi multe şi reci, ci prin-

(Continuare în pag. II-a)

La ce putem renunţa

In faţa perspectivei jertfei pentru „Ajutorul Legionar", cetăţeanul român, cu tendinţe de confort şi saţietate, în general ajuns la starea în care se găseşte printr'o trecere dela o alta de lipsuri şi foame, se poate întreba, alarmat la ce-ar putea renunţa, pentru a putea să dea. Aceasta pentrucă aproape toţi înstăriţii noştri sunt „parveniţi" de dată foarte recentă, de cel mult douăzeci de ani. Şi li se va părea atât de greu să renunţe la huzur când abia au ajuns la el.

Mâncări gustoase şi consistente, beuturi fine şi aromitoare, ţigări pe ales, cafenea, cinema, casă încăpătoare, pat moale şi mătăsos, haine scumpe şi elegante, auto la scară, în fine belşug pe toată linia.

Belşugul acesta nu-l discutăm şi nu-i contestăm nimănui dreptul de a se împărtăşi de el. Amintim însă celor care se scaldă în el astăzi, că s'ar putea ca ne renunţând azi de bună voie la o parte din acest belşug, să-l piardă mâine tot, într'un cataclism ce şi-ar marca începutul printr'o eventuală nereuşită a „Ajutorului Legionar".

Să ferească Dumnezeu ţara neamul şi lumea de nereuşita acestei nemai pomenite încordări sufleteşti a Românismului.

Increzători în splendoarea destinului dacic, credem şi în reuşită. Dacă n'am crede, n'am mai părădui cerneală şi hârtie degeaba.

Optimismul nostru este legitimat de credinţa în Dumnezeu şi în Dreptatea Sa, care nu ne poate fi refuzată după imensele sacrificii aduse de noi, Românii.

Imi aduc aminte de un vis ce am avut pela începutul prigoanei ultime, în anul 1938, vara prin Iulie. Anume, visam că intram pe poarta casei bunicului meu Mănăilă Barbu Şumaru din Pecica. Deasupra porţii scria «cine ştie să moară nu va fi rob niciodată." In curte, în faţa mea şi în partea dinspre Răsărit era un mare panou. Pe panou era desemnat balaurul dac, pe care dacii il purtau în războaie, iar în colţul din stânga era cusut din frunze de argint un „L". — Şi acest panou, la un moment dat, s'a ridicat în faţa mea la o mare înălţime spre cer, până s'a pierdut în nor. Atunci parecă m'am întors spre Apus şi de acolo, tot dintre nori am văzut coborându-se un alt panou, până jos în faţa mea, când mi-am dat seama că erau două figuri de oameni în uniforme de militanţi naţionalişti.

Nu ştiu cum să tălmăcesc visul; ştiu atâta că sunt optimist.

Acuma, dacă toţi domnii bine înstăriţi şi mai slabi înstăriţi sunt şi dânşii optimişti şi cred în destinul acestui neam românesc, *să renunţe la tot ce înseamnă în viaţa lor prisos, să rupă chiar din strictul necesar şi să dea la „Ajutorul Legionar"*.

Statul legionar garantează tuturora un absolut confort într'un viitor apropiat, dar cere azi tuturora să se restrângă, *să renunţe.*

D. H.

Cuvânt către sectari

...meni sunt legionarii? Cum trăiesc ei? După poruncile Căpitanului lor. Care îi învaţă legea trăirii creştine aşa cum s'a trăit în primele începuturi de viaţă creştină. Cu lepădare de sine, cu rugăciune, iubire de oameni, milă, fapte de iubire. Fac sectarii mai mult sau măcar practică atâta? Pentruca legionarii să se lepede de legea lor şi să treacă la secte. Si la care? Ca să nu greşească. Sau fac numai legionarii aşa? Şi atunci să treacă sectarii la legionarism şi totodată la legea veche ortodoxă.

Vă întrebăm, fraţi români sectari, unde vă sunt martirii? Căci pe-ai legionarismului îi cunoaşte toată lumea.

Unde vă este lepădarea voastră de voi înşivă? Căci sărăcia legionarilor este cunoscută, în timp ce iarăşi este ştiut că atâţia dintre sectari adună averi pământeşti „pe care furii le fură şi rugina le roade". Se mai ştiu toate faptele de muncă şi vrednicie legionară. Unde sunt cele ale sectarilor?

Dacă privim în adâncurile legionarismului şi de acolo peste lume şi în viitor, vedem că legionarismul este nu numai legea de mântuire a întreg neamului românesc, ci şi a întreg Răsăritului Ortodox, aducând mântuire întregii Ortodoxii. Căci este pornit din Ortodoxie, fiind dinamizarea acesteia. Au recunoscut-o şi teologii ortodocşi şi cei catolici. Mai mult încă, se va mântui, prin legionarism, chiar Apusul anchilozat. Pentrucă dintre cele trei învăţături precumpănitoare în lume de astăzi: faşcismul, naţional-socialismul şi legionarismul, singur acesta din urmă este de valoare universală, „marfă de export", aşa cum nu este nici unul dintre primele două; au declarat-o şi D-nii Mussolini şi Hitler, că învăţăturile lor nu sunt mărfuri de export. Se va vedea însă că legionarismul este. Ridicându-se aşa de mult deasupra omenescului de rând, până la supra-omul spiritual. De aceea a şi dat jertfele pe care nu le-au dat nici fascismul nici naţional-socialismul.

De aceea vă gândiţi bine. Şi întoarceţi-vă pe cărarea neamului. A neamului celui ce a fost atâta de răstignit şi mai este şi azi. Veniţi azi, în ziua sfâşierii noastre să pregătim neamului vostru o înviere, de astădată mai strălucitoare ca toate cele din trecut, şi vecinică.

„Bateţi şi vi se va deschide".

D. H.

Informaţiuni

Toţi camarazii care primesc ziare, sunt rugaţi să trimită banii. Anume: cei ce primesc cel puţin 50 de foi, să trimită banii în fiecare săptămână, iar cei ce primesc mai puţin de 50 de foi, să trimită banii tot la 2 săptămâni.

Toţi şefii de garnizoane din judeţ să comunice preţul laptelui din comunele lor; deasemeni să trimită liste de camarazii care au vite grase şi porci graşi, de vânzare, pe adresa: *Dimitrie Hedeş, Sediul Legionar, Arad.*

Camarazii măcelari care n'au de lucru sau lucrează la alţii, sunt rugaţi să anunţe, printr'o carte postală, adresa lor, D-lui Dimitrie Hedeş, Sediul Legionar, *Arad.*

Colţul F. D. C.

Camarazi,

A început şi anul şcolar, şi odată cu el, anul fdc. In aceste munci cari se deschid concomitent, Frăţiile se organizează cu toată puterea elanului lor. Cultul cărţii şi cultul neamului trebue să fie temelia pregătirii tineretului, asupra căruia să coboare binefecător, harul divin invocat în rugăciuni şi în şedinţe.

Şcoala, pentru noi trebue să aibă o dublă semnificaţie. Aceste 2 înţelesuri nu se pot contopi:

Pe de-o parte, şcoala, prin instituţiile de învăţământ se ocupă de *luminarea minţii*. Pentru aceasta se învaţă geografie, istorie, drept, etc. Pentru aceasta, avem manualele.

Pe de altă parte, „şcoala" în înţelesul legionar, se angajază în *formarea sufletului*, în întărirea *caracterului*, în desvoltarea *virtuţilor*. Cu un cuvânt, formarea OMULUI NOU. Această „şcoală" nu este şi nu va fi instituţie de Stat. „Frăţiile vor da ele, totul: muncă, bun, suflet şi viaţă.

Omul nou nu se poate „învăţa" în cealaltă şcoală. Pentru aceasta nu există nici profesori. Omul nou, se frământă în fiecare clipă, prin fiecare încercare pe care o străbate acea comunitate de suflete, vârste şi idealuri, care este frăţia de Cruce. Aşa vom fi: o familie desăvârşită, în care nu au ce căuta nici oamenii vechi, nici cei cu tabieturi, nici ceilalţi cari stau întotdeauna pe catedre înalte.

* * *

Solemnitatea deschiderii noului an şcolar a fost unică, de astă dată; toţi directorii de şcoli au cuvântat cu căldură despre noua organizare ce se va da tineretului, şi *toţi au promis înţelegere deplină şi colaborare*. La sfârşitul tuturor festivităţilor, unităţile au cântat imnul Frăţiilor de Cruce: „Sfântă Tinereţe Legionară".

Spiritul funest şi teatral al „Străjii Ţării", astăzi a dispărut. In locul lui, se profilează liniile severe şi măreţe ale Legiunii, aşa cum a arătat şi ministrul şcoalelor la radio.

La liceul Moise Nicoară, a vorbit şi şeful grupului FDC Arad. Dânsul a spus limpede:

„Statul Naţional Legionar, cere o şcoală românească puternică din care să iasă oameni *luminaţi*, dar mai ales, oameni de *caracter*.

Pe această cale, tineretul Ţării se va adăpa din virtuţile legionare, prin „Frăţiile de Cruce", cari ies din nou la lumină, de sub prigoană şi calomnie.

Temelia nouei educaţii este: *voluntariatul selecţie, spiritul de adânc creştin, spiritul de jertfă continuă, ardoarea depăşirii*, ş.a.m.d.

Pe calea aceasta vor eşi oamenii noui ai Ţării acesteia, aşa cum a spus-o Corneliu Codreanu:

„Mişcarea Legionară, înainte de a fi o mişcare politică, economică, financiară, etc., de formule — este o şcoală spirituală, în care dacă va intra un om, la celălalt capăt va trebui să iasă un *EROU*".

Pentru voi, copii: Şcoala şi Neamul, înainte de toate!".

* * *

Frăţiile de Cruce se vor manifesta cât se poate de puţin, în public; educaţia adevărată nu are nimic comun cu parada.

Nu i se pară nimănui că nu se lucrează, dacă nu se văd unităţile FDC în stradă. La fel se părea, în timpul prigoanei, tocmai când Frăţiile au contribuit foarte mult, la pregătirea lor şi a biruinţei.

Nu ne amestecăm cu cei ce ne-au duşmănit, tineri sau bătrâni. Nici cu cei ce au privit nepăsători la batjocorirea şi la suferinţa noastră. Prietenia noastră o vom da numai celor ce ne-au fost prieteni vii în vremuri grele. A venit vremea să stea de-a dreapta Caracterele, şi de-a stânga slugile. Aşa va şi de-acum în veac.

Nu ne grăbim. Celor ce aleargă astăzi să ne caute şi să intre în rândurile noastre, le punem întrebarea: dece nu ne-aţi căutat acum 2 ani, acum 1 an?..." Avem vreme, şi vom purcede cu multă chibzuinţă. A creşte o elită adevărată, nu e muncă de improvizaţie. Cei vrednici şi buni, să nu se teamă; îi vom chema noi.

Membrii din unităţi să nu se lase flataţi nici de colegi, nici de profesori. Atitudine rezervată, muncitoare, pilduitoare: un model de şcolar. Cei ce se laudă că sunt legionari, vor fi imediat eliminaţi.

* * *

In curând vom avea Sediul nostru, departe de cel al organizaţiei politice, ca şi preocupările noastre. Nu va fi la şcoală.

Şefii de unităţi, s'au întors oţeliţi, în 1 Oct. din expediţia de 5 zile, făcută la şcoala de cadre. Au fost primiţi la ora 5, de şeful grupului, cu o gardă şi drapel. A dat raportul, şeful expediţiei, absolventul fdc Hotăranu S.: „...Am îndeplinit cu succes misiunea. Am avut fericirea să ascultăm în mijlocul nostru şi pe bădiţa comandant Horia Sima....." Astfel, Bătălia Benzinei, pentru cei peste 1000 km. s'a închis a 2-a zi, cu deplin succes.

In dimineaţa zilei de 2 Oct., Frăţiile au fost prezente pe peronul gării Arad, spre a da ultimul şi piosul lor onor, rămăşiţelor eroului Lt. Lazea Dumitru, luând duh din duhul său viteaz.

In 4 Oct. seara, Frăţiile au plecat la Bucureşti, spre a răspunde Apelului lansat de Generalul Antonescu acum 1 lună.

***

Şi FDC a intrat în marea luptă a Ajutorului Legionar, cu hotărîrea dârză de a depăşi toate celelalte corpuri legionare. Magazile unităţilor s'au deschis încăpătoare. Membrii vor întreba pe toată lumea „dacă vrea să contribue la bătălie". Daţi din tot sufletul, orice. Vrem să angrenăm întreg sufletul neamului, în vălmăşagul de foc al sufletului Frăţiilor. Şi vom fi, ca întotdeauna, în frunte!

***

S'au deschis iar recrutările. Ne îndreptăm în acelaşi timp, şi spre copiii dela şcolile primare. Vom face de asemenea „Cuiburi FDC" şi cu tineretul muncitoresc, şi cu tineretul dela sate. In curând, fiecare Frăţie va avea cel puţin 3 cuiburi anexe. In privinţa domnişoarelor, dispune Comandamentul lor.

Trăiască România Mare Legionară!

Ion Moldovan

Bătălia „Ajutorului legionar"

(Urmare din pag. I-a)

tr'un simplu apel, adresat inimilor legionare şi româneşti.

Semnalul s'a dat şi legionarii au pornit-o pe drumuri, cântând şi cu dorinţa arzătoare în suflet de a-şi face datoria cum numai ei ştiu să şi-o îndeplinească.

După prigoanele de până acum, legionarii s'au pus în serviciul binelui public, înscriind cea mai generoasă pagină în istoria neamului nostru, fiindcă până acum „binele" se făcea de mântuială, pentru voturi şi cu câştig mai mult pentru aceia care spuneau că sunt oameni de bine.

Legionarii vor şti pe cine să invite la colaborare. Nu se vor adresa acelora pe cari îi cunosc că n'ar da pentru cei săraci.

Dar mai e o cale pentru ori cine, de a contribui la această operă de bine.

Banii se pot trimite prin mandat, şi anonim chiar, dar vor fi bineveniţi dela ori cine.

Cei care au duşmănit Legiunea, cei care n'au suferit nici o prigoană şi cei care vor să arate că pot deveni legionari, dacă n'au fost până acum, au o târzie, dar totuşi bună ocazie ca să-şi dovedească îndreptarea înscriindu-se printre darnicii binefăcători.

Deci, zi de zi, să îndemne pe ori cine ca să dea pentru fondurile „Ajutorului legionar".

Dacă s'au ferit de răceala închisorilor şi riscurile acţiunilor îndrăzneţe, să nu se mai ferească acum, când nu li se cere altceva decât să dea pentru fraţii lor căzuţi în mari suferinţe.

Cei bogaţi şi cu [illegible] milioane, mai ales, pot să dea din avutul lor — acum când se ştie că de banii aceştia daţi nu se vor atinge decât cei care sunt nefericiţi, fiindcă pedeapsa cea mai grea îi aşteaptă pe aceia care ar înstrăina un leu din fondul de ajutor legionar.

Să dovedească măcar acum dacă mai pot fi numiţi fraţi şi buni români.

E ultimul examen al tuturora.

Legionarii îşi rup bucata dela gură, spre a îndestula foamea altora. Legionarii renunţă la mult, spre a asigura o casă caldă pentru un frate sinistrat.

Legionarii dau totul pentru alţii, pentrucă aceasta este misiunea lor în istoria clipelor de faţă: să facă bine.

Mari şi frumoase sunt minunile Tale, Doamne — Cel din ceruri, că ne-ai trimis conducătorii pe care neamul îi aşteaptă de sute de ani...

Dr. Ion I. Pogana

In atenţiunea autorităţilor din Beiuş

Evreii Iţic şi Moriţ Ranck din Ciumegiu, după ce ani de zile a ştiut să se joace cu legea românească cumpărând atât autorităţile, cât şi doua cozi de topor, pe românul Crăciun Aron şi pe Ghender Alexandru. Pe primul l-a pus să-şi scoată brevet de beutură, şi pe al doilea brevet pentru depozit de lemne, iar ei a exploatat aceste brevete până azi. S'au făcut mai multe denunţuri în contra lor. Rezultatul a fost acela că a venit controlul financiar dela Administraţia financiară şi l-a ameninţat pe cei cari au făcut denunţul, că dacă nu îşi ţin gura îi arestează şi-i duce la Consiliul de Răsboi.

Acest lucru nu a întârziat, deoarece nu peste mult timp doi dintre reclamanţi cari erau şi legionari, au fost duşi la postul de jandarmi şi apoi la Cluj. Acolo au fost mai multe luni de zile la închisoare. Aceşti doi legionari Pop Ivante şi cu Câmpeanu au trebuit să sufere în ţara lor pentru evreii Iţic şi Moriţ.

Iar azi, văzând evreii pericolul ce vine, a găsit un alt truc. A găsit pe alt român pe dl. Roxin, fost primar, cu care a făcut ultima afacere ruşinoasă, vânzându-i formal casa şi prăvălia cu condiţia ca jidanul Moriţ să rămână mai departe în prăvălie. Jidovul spune că peste trei luni de zile, va cădea legiunea dela cârma ţării şi atunci el va redeveni proprietarul prăvăliei. Noi ştim că acest jidan şi-a cumpărat o casă în Arad şi vrea să se mute aici.

Dar locul lui ar fi să meargă la Sighet, căci de acolo este. Iar cozile de topor să fie distruse pentru a mai încerca să înşele pentru arginţii lui Iuda, pe cei cari nu cunosc sufletul lor cel negru şi hain. Deasemenea jidanul când a auzit că şi Ciumeghiul va fi ocupat de unguri s'a bucurat, ba chiar a făcut propagandă printre clienţii lui.

Tipografia DIECEZANA, Arad.